

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 564

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλλιον Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — A. Matthey : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμί-
τσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἐρωτιδεὺς αὐτὸς ἦτο ἀρκετὰ κομψὸς μὲ τὸ ἐκ λευκοῦ ὁλοσηρικοῦ ἔνδυμά του διαπεποικιλμένον ἐξ ἀνθέων τεχνη-
τῶν, μὲ τὸν μεγάλον αὐτοῦ χρυσοκέντητον ὑπενδύτην, καὶ
τὸ κερασόχρουν μεταξωτὸν πανταλόνιον· ὁ πώγων αὐτοῦ
καὶ αἱ λεπταὶ χεῖρές του ἐξηφανίζοντο ἐντὸς τῶν τριχά-
πτων, ξίφος δὲ μὲ παχὺν ἐρυθροῦν κόμβον ἐκτύπα ἐπὶ τῶν
ισχύων του.

— Ἐλα νὰ κάμῃς ὑποκλίσεις, τῷ ἔλεγεν ἡ μήτηρ του
ὁδηγοῦσα αὐτὸν εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον.

Ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐπανελάμβανε τὸ μάθημά του· τότε
ἐστηρίχθη ὡς ἱππότης ἐπὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ κνημῶν, μὲ
τὴν κόμην μεμυρωμένην καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω,
καὶ μὲ τὸν τρίκωχον αὐτοῦ πῖλον ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βρα-
χίονα, εἰς ἕκαστον δὲ προσκεκλημένον ὅστις προσήρχετο
ἐποίει καὶ μίαν ὑπόκλισιν, ἐπρότεινε τὸν βραχίονα, ἔχειρέτα
καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ πάντες ἐγέλων.

Ὡδήγησεν οὖτω τὴν Μαργαρίταν Τισώ, μικρὰν κόρην πεν-
ταετῇ, ἣτις ἦτο ἐνδεδυμένη ἐξαίρετα ὡς γαλακτοπόωλις,
μὲ τὸν ἀσκὸν τοῦ γάλακτος ἀνηρτημένον ἐκ τῆς ὀσφύος.
Κατόπιν ὑπεδέχθη τὰς δύο μικρὰς Βερθιέρας, τὴν Σοφίαν
καὶ τὴν Λευκὴν, τῶν ὁποίων, ἡ μὲν πρώτη, ἦτο ἐνδεδυμένη
ὡς θαλαμηπόλος, ἡ δὲ ἑτέρα ὡς παράφρων. Εἶτα ἐρίφθη
ἀποτόμως ἐπὶ τῆς Βαλεντίνης Χερμέτη, μεγάλης κόρης
δεκαεξαετοῦς, τὴν ὁποίαν σχεδὸν πάντοτε ἡ μήτηρ αὐτῆς
μεταμφίεζεν εἰς Ἰσπανίδα, ἥτο δὲ τόσο μικρὸς ἀπέναντί
της, ὥστε μᾶλλον ἐφαίνετο νὰ σύρεται ὑπ' ἐκείνης. Ἀλλ' ἡ
ἀμνηχανία του ὑπῆρξε μεγίστη ὅταν εὐρέθη ἐνώπιον τῆς
οἰκογενείας Λαθασέρου, συνισταμένης ἀπὸ πέντε κοράσια,
παρουσιασθέντα κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναστήματός των, ἐξ
ᾧ ἡ νεωτέρα ἦτο διετής· τῆς πρεσβυτέρας μὲ ὑπερβαινού-
σης τὰ δέκα ἔτη· ἅπαναι δὲ ἦσαν μεταμφιεσμέναι ὡς
ἀκόλουθοι, φέρουσαι πέτασσον, καὶ ἐσθῆτα ἀπὸ κόκκινων
ἀτλάζιον, μὲ ταινίας ἀπὸ μαῦρον βελούδον, καὶ ἐπ' αὐτῶν
ἐπιπτε πλατεῖα ποδιὰ ἐκ δαντέλας· ἐσκέρθη ἐπιτηδείως,
ἔρριψε τὸν πῖλόν του καὶ ἔλαβε τὰς δύο μεγαλητέρας διὰ
τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ βραχίονος, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰ-
θούσῃ, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν τριῶν ἄλλων, μετὰ με-
γάλων χαριεντισμῶν, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ χάσῃ τὸ σοβα-
ρόν του, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν χρεῶν
αὐτοῦ ὡς οἰκοδεσπότου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ κυρία Δεβέρλου ἐπέπληττε
τὴν ἀδελφὴν της, εἰς παράμερον μέρος.

— Καλέ, πῶς εἶσαι τόσον ξεγυμνωμένη;

— Μπᾶ! καὶ τί βλέπτει; ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς δὲν
μοῦ ἔκαμε παρατήρησιν, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Παυλίνα, ὅταν
θέλης, νά, ρίπτω μέσα καὶ ὀλίγα ἄνθη.

Καὶ ἔδρεψε δράκα φυσικῶν ἀνθέων. Ἐκ τινος γάστρας,
τὰ ὅποια ἔρριψεν ἐν τῷ κόλπῳ της. Ἀλλὰ κύριοί τινες καὶ
μητέρες, ἐν μεγίστῃ πολυτελείᾳ, περιεκύκλωσαν τὴν κυρίαν
Δεβέρλου καὶ ἐπεδαψίλευον αὐτῇ περιποιησεις διὰ τὸν χο-
ρόν της, ἐνῷ δὲ διήρχετο ὁ Λουκιανὸς πρὸ τῆς μητρὸς του
τῷ ἐδιώρθωσεν ἕνα πλόκαμον τῆς κόμης, οὗτος δὲ ἠνωρ-
θοῦτο ὅπως τὴν ἐρωτήσῃ:

— Καὶ ἡ Ἰωάννα;

— Ὡ! ἔλθῃ, ἀγάπη μου... πρόσεχε μὴπως πέσης· τρέξε,
καὶ ἔρχεται ἡ μικρὰ Γουιρόνδου. Ἄ! εἶναι ἐνδυμένη ὡς Ἀλ-
σατιανή.

Ἡ αἰθούσα ὅλοεν ἐπληροῦτο· αἱ σειραὶ τῶν καθισμάτων,
αἱ εὐρισκόμεναι ἀπέναντι τοῦ ἐρυθροῦ παραπετάσματος, ὅλα
σχεδόν, εἶχον κατακαληφθεῖ καὶ ἀληθὲς βόμβος ἠκούετο ἐκ
τῶν παιδικῶν φωνῶν καὶ τὰ παιδιὰ δὲν εἶχον καθυστερήσει·
ὑπῆρχον ἤδη ἐκεῖ τρεῖς ἀρλεκίνοι, τέσσαρες γελωτοποιοί,
εἰς Φιγαρώ, Τυρολοὶ καὶ Σκῶτοι· ὁ μικρὸς Βερθιέρος ἦτον
ἐνδεδυμένος ὡς ἀκόλουθος, ὁ μικρὸς Γουιρόνδος, μικρὸν
νήπιον δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, ἔφερεν ἐνδυμασίαν Πιε-
ρώτου, μὲ σχῆμα τόσον νόστιμον, ὥστε ἕκαστος διερχόμενος
ἀνύψου αὐτὸν καὶ τὸν ἠσπάζετο.

— Ἰδοὺ καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀνέκραξεν αἰφνηδίως ἡ κυρία
Δεβέρλου, πόσον εἶναι ἀξιολάτρευτος!

Ψιθυρισμὸς διεχύθη καὶ ὅλων αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν
ὅπως ἴδωσιν ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου θορύβου. Ἡ Ἰωάννα
ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πρώτης αἰθούσης, ἐνῷ ἡ
μήτηρ της, ἐν τῷ προθαλάμῳ, ἀπεξεδύετο τὸ ἐπανωφόριόν
της· τὸ καράσιον, ἔφερεν ἐνδυμασίαν Ἰαπωνίδος μετὰ μο-
ναδικῆς ἀκριθείας, ἡ ἐσθῆς αὐτῆς, πεποικιλμένη ἀπὸ ἄνθη
καὶ παραδόξα πτηνὰ, κατήρχετο μέχρι τῶν μικρῶν ποδῶν
της, τοὺς ὁποίους ἐκάλυπτεν, ἐνῷ ὑπεράνω τῆς εὐρείας ζώ-
νης της τὰ κράσπεδα τοῦ ἱματίου της μακρυνόμενα, ἀφι-
νον νὰ φαίνηται τὸ ἐκ μετᾶξης μεσωφόριον αὐτῆς, πρασινί-
ζον, μετὰ φθορισμοῦ κιτρίνου. Ἀλλ' οὐδὲν εἶχε παραδοξό-

τερον θέλγητρον ἀπὸ τὸ λεπτοφυές πρόσωπόν της, ὑπὸ τὸ ἐπληρόμενον μεταύχενον, διαπερόμενον ἀπὸ μεγάλας καρφίδας, τὸν πώγωνά καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της, λεπτοὺς καὶ διαλάμποντάς, οἱ ὅποιοι τῇ ἔδιδον τὸ ἀληθές ἀπεικόνισμα κόρης τῆς Ἰετοῦ περιπατούσης ἐπὶ τῆς εὐωδίας τῆς Βενζόης καὶ τοῦ Τεῖου· καὶ παρέμεναν ἐκεῖ, ὡς ἐνδοιάζουσα μὲ τὸν νοσηρὸν μαρασμόν, μαρασμώδους ἄνθους, τὸ ὅποιον διατελεῖ μακρὰν τοῦ γενεθλίου αὐτοῦ τόπου, καὶ ὅπισθεν αὐτῆς ἐπαρουσιάσθη ἡ Ἑλένη· ἀμφοτέραι, μεταβᾶσαι ἀποτόμως ἐκ τοῦ ζόφου τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν ζωηρὰν λάμψιν τῶν φώτων, ἐταπεινώσαν τὰ βλέφαρά ὡς ἀποτυφλωθεῖσαι καὶ ἐμειδίον, ἡ πνιγρὰ θερμότης καὶ ἡ ὁσμὴ τῆς αἰθούσης, ἔνθα ὑπερεῖχεν ἡ τῶν ἱών, ταῖς ἐπροξένησεν οἰονεῖ πνιγμονήν, καὶ ἐχρωμάτισε τὰς δροσεράς παρειὰς τῶν· ἕκαστος προσκεκλημένος εἰσερχόμενος ἐδοκίμαζε τὸ αὐτὸ αἶσθημα τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ δισταγμοῦ.

— Λοιπὸν, Λουκιανέ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεβέρλου.

Τὸ παιδίον, δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει τὴν Ἰωάνναν, εἴτα κατηυθύνθη ἐκεῖ, τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐπιλαθόμενος νὰ κάμῃ τὴν συνήθη ὑπόκλισίν του, ἦσαν δὲ ἀμφοτεροὶ τόσον λεπτοφυεῖς, ὁ μικρὸς μαρκήσιος, μὲ τὸ ἐξ ἀνθοδεσμῶν ἔνδυμά του, καὶ ἡ Ἰαπωνίς, μὲ τὴν ἐκ πορφύρας διαπαικισμένην ἐσθῆτά της, ὥστε ἡδυνάτο τις νὰ ἐκλάβῃ αὐτὰς ὡς δύο μικρὰ ἀγαλμάτια τῆς γηραιᾶς Σαξωνίας, μετὰ λεπτότητος ἐπεξεργασθέντα καὶ χρυσωθέντα, τὰ ὁποῖα αἶφνης ἔλαβον ζωὴν.

— Γνωρίζεις, ὅτι μὲ ἕκαμες νὰ σὲ περιμένω, ἐψιθύρισεν ὁ Λουκιανός, τὸρα εἶναι χρός μου νὰ σοῦ προσφέρω τὸν βραχίονα. Θὰ εἴμεθα μαζὶ, αἱ!

Καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν καθισμάτων, ὁπότε αὐτὸς ἐλησμόνησε καὶ αὐθις τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότου.

— Ἀλήθεια, ἀνησυχοῦσα ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ Ἰουλίᾳ πρὸς τὴν Ἑλένην, ἐφοβούμην μήπως ἡ Ἰωάννα σου ἦτο κακοδιάθετη.

Ἡ Ἑλένη ἐδικαιολογήθη, ὅτι πάντοτε βραδύνει τις ὅταν ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ παιδιὰ, καὶ ἴστατο ὀρθία εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης μετὰ ὁμίλου γυναικῶν, ὅτε ἐνόησε νὰ πλησιάζῃ ὀπισθὲν τῆς ὁ ἰατρός. Μόλις εἶχεν εἰσέλθει οὗτος εἰς τὴν αἴθουσαν, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα, καὶ βυθίσῃ ὑπ' αὐτὸ τὴν κεφαλὴν, ὅπως δώσῃ τελευταίαν τινὰ ὁδηγίαν, ὅτε ἀποτόμως ἐμάντευσε καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὴν νεκρὰν κυρίαν, ἥτις δὲν μετεστράφη παντάσι πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἦτο ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ροιόχρουν καὶ δὲν εἶχε ποτε θελκτικωτέραν καλλονήν. Ἐκεῖνος ἐφρικία διὰ τὴν δροσερότητα, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἡ Ἑλένη ἐκ τῶν ἔξω, καὶ τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο νὰ ἐκπέμπῃ ἐκ τῶν γυνυῶν αὐτῆς ὤμων καὶ βραχιόνων, ὑπὸ τὸ διαφανές ἔνδυμά της.

— Ὁ Ἑρρῖκος δὲν βλέπει τίποτε, ἔλεγεν ἡ Παυλίνα μειδιῶσα, καλημέρα Ἑρρῖκε.

Τότε ἐπλησίασε καὶ ἐχαίρεισε τὰς κυρίας· ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία, ἥτις εὐρίσκετο ἐκεῖ, τὸν ἀπησχόλησεν ὀλίγον, ὅπως ὑποδείξῃ αὐτῷ τὸν μικρὸν αὐτῆς ἀνεψιόν, τὸν ὅποιον ἔφερεν ἡ ἰδία καὶ παρέμεναν ἐκεῖ φιλαρέσκως.

Ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα φέρουσαν μαῦρον χειρόκτιον, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμησε νὰ σφίγῃ.

— Πῶς; ἐδῶ εἶσαι; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεβέρλου ἐμφανισθεῖσα ἐνώπιόν του, σὲ ζητῶ τόσῃν ὥρᾳ· ἡ ὥρα εἶναι σχεδὸν τρεῖς· εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσωμεν.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· τώρα, ἀμέσως.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης· περὶ τοῦ θαλάμου, ὑπὸ τὴν ζωηρὰν λάμψιν τοῦ πολυφώτου, οἱ γονεῖς ἐσχημάτιζον σκοτεινὸν κύκλον μὲ τὰς πολυτελεῖς αὐτῶν ἐσθῆτας, αἱ κυρίαι, προσπελάζουσαι τὰ καθίσματα των, ἐσχημάτιζον ὁμίλους κατ' ἰδίαν· οἱ ἄνδρες, ἀκί-

νητοὶ κατὰ τὸ μῆκος τῶν τείχων, κατέκλειον τὰ μεσοδιαστήματα, ἐνῷ πλησίον τῆς θύρας τῆς γειτονικῆς αἰθούσης τὰ ἐπανωφῶρια παμπληθῆ συνεθλίβοντο καὶ ἀπαιωροῦντο. Ὀλόκληρον δὲ τὸ φῶς προσέπιπτεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου θορυβοποιοῦ κόσμου, ὅστις συνεταράττετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας αἰθούσης. Εἶχον δὲ συναθροισθῇ ἐκεῖ περὶ τὰ ἑκατὸ παιδιὰ, φύρδην μίγδην ἐν τῇ ποικίλῳ ζωηρότητι τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἔνδυμάτων, ἔνθα τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν ὑπερεῖχε καὶ ἐσχηματίζετο ἀληθῆς πεδιάς ἐκ τῶν ξανθῶν κεφαλῶν, ὄλων τῶν παραλλαγῶν τοῦ ξανθοῦ, ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ σποδοχρόου μέχρι τοῦ ἐρυθροῦ χρυσοειδοῦς, μετὰ τινὰς ἐξεγέρσεις, ἐκ τῶν κόμψων καὶ τῶν ἀνθέων. Τὸν δὲ ἀμμητὸν τοῦτον τῶν ξανθῶν τριχῶν, οἱ θορυβώδεις γέλωτες τῶν παιδιῶν ἕκαμνον νὰ κυματίζῃ, ὡς ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου.

Ἐνίστε, μετὰξὺ τοῦ τόσοσιν πλήθους τῶν ταινιῶν καὶ τριχάπτων, τῆς μετάξης καὶ τοῦ βελούδου, πρόσωπόν τι ἐστρέφετο, μία ρίς, δύο κυανοὶ ὀφθαλμοί, στόμα μειδιῶν ἢ σκυθρωπάζον, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς ἀπεσπασμένα· τὰ μεγαλειότερα τῶν παιδιῶν ἐφαίνοντο κατὰ ἓνα πόδα ὑψηλότερα καὶ παρενείροντο μετὰξὺ τῶν μικροτέρων, ἀναζητούμενων ὑπὸ τῶν μητέρων αὐτῶν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἦναι εὐκόλως νὰ διακριθῶσιν· παιδιὰ τινὰ διέμενον στενοχωρημένα, μὲ ἦθος μορφάζον, πλησίον τῶν μικρῶν κορασιῶν, ἐχόντων τὴν πρόθεσιν νὰ παίξωσι μὲ τὰ ἔνδυματά των.

Ἄλλα ἐδεικνύοντο τολμηρότερα, ὠθοῦντα διὰ τοῦ ἀγκῶνος τοὺς γείτονάς των, χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζωσιν· ἄλλ' αἱ μικραὶ κόραι, ἀποτελοῦσαι ὁμίλους ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων, ἐκινουῦντο ἐπὶ τῶν καθισμάτων αὐτῶν μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε ἐκινδύνευον νὰ τοὺς θραύσουν· καὶ ὁμίλουν τόσον ὑψηλοφώνως, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιληφθῇ τις τίποτε, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ὄλων ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ παραπετάσματος.

— Προσοχή! ἐφώνησεν ὁ ἰατρός ἀπερχόμενος ἵνα κρούσῃ τρεῖς ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου.

Τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα βραδέως ἀνεπετάσθη, καὶ ὡς ἠνεώχθη ἡ θύρα ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ὄψεις ὄλων θεάτρον ἐκ νευροσπαστῶν.

Σιγὴ γενικὴ ἐπεκράτησεν...

Διὰ μιᾶς ὁ γελοτοποιὸς εὐρέθη ἐπὶ τῶν παρασκηνίων ἐκφωνήσας: «Conic», τόσον ἀγρίως, ὥστε ὁ μικρὸς Γουῖρόνδος ἀνεφώνησεν ὁμοίως δι' ἐπιφωνήσεως τρόμου, μεμιγμένης μετὰ χαρᾶς. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν φρικαλέων παραστάσεων, καθ' ἃς ὁ γελοτοποιός, ἀφοῦ ἐκτύπησε τὸν ἐπίτροπον, ἐφόνευσε καὶ τὸν χωροφύλακα, κινῶν τοὺς πόδας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ὑπερβαίνουσας θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους. Εἰς ἕκαστον δὲ κύτπον διὰ τῆς ράβδου, ἥτις ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ξυλίνων αὐτῶν κεφαλῶν, τὸ κοινὸν ἀνελεῖμον ἄφινεν ὅς τις γέλωτας καὶ καγχασμούς.

Οἱ λογχισμοὶ διετρύπων τὰ στήθη, οἱ μονομάχοι ἢ οἱ ἀντίπαλοι ἐκτύπων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ὡς ἐπὶ κολοκύνθης· οἱ ραβδισμοὶ τῶν κνημῶν, ὡς καὶ τῶν βραχιόνων, ἐπιπτον ἀλλεπάλληλοι καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ἀπῆρχοντο μεμωλωπισμένα· ἐνῷ οἱ καγχασμοὶ καὶ οἱ γέλωτες ἦσαν ἀκράτητοι.

Καὶ ἐπὶ τέλους, ὅταν ὁ γελοτοποιὸς ἀπέκοψε τὸν λαϊκὸν τοῦ χωροφύλακος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θεάτρον, οἱ γέλωτες ἔφθασαν εἰς τὸ ζενίθ, τοσαύτην δὲ χαρὰν εἶχε προξενήσει ἡ ἐγχείρισις, ὥστε ἐπροκάλεσε τὴν ἀταξίαν τῶν θεατῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταπίπτῃ ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Μικρὰ τις κόρη τετραέτις, φέρουσα λευκὰ καὶ ἐρυθρὰ ἔνδυματα, ἐσφιγγε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς καρδίας, τόσον τῆς ἐφαίνετο νόστιμον· ἄλλαι ἐχειροκρότουν, ἐνῷ τὰ παιδιὰ κεκηνότα ἐγέλων μὲ ὕψος σοβαρόν, ὅπερ ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὰς λιγυράς καὶ ἀρμονικὰς φωνὰς τῶν κορασιῶν.

— Ὡραία διασκεδάζουν! ἐψιθύρισε ὁ ἰατρός ὅστις ἐπὰν ἤλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἑλένης.

Ἡ Ἑλένη διεσκεδάζεν ὡς τὰ παιδιά, ἐνῶ αὐτὸς ὀπισθέν τῆς ἐμέθυεν ἐκ τῆς εὐωδίας, ἥτις ἀνεπέμπετο ἐκ τῆς κόμης τῆς. Εἰς ἰσχυρὸν δὲ τινα κτύπον διὰ τῆς ράβδου ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Βλέπω, ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἀστείον.

Ἀλλὰ τὰ παιδιά συνεταράττοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἐδίδον τὴν ἀντιπαράστασιν εἰς τοὺς ὑποκριτάς.

Μικρά τις κόρη, ἥτις ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ γνῶσεις τοῦ δράματος, προέλεγε τί ἐμελλε νὰ συμβῇ :

— Μετ' ὀλίγον θὰ φονεύσῃ τὴν γυναῖκά του... τὴν κρεμάσῃ.

Ἡ μικρὰ Λαθασέρ, ἡ μικροτέρα, ἥτις ἦτο διетής, ἀνέκραξεν αἰφνιδίως :

— Μαμά, δὲν θὰ τὸν τιμωρήσουν μὲ ξηρὸ ψωμί ;

Εἶτα ἐπεφώνουν καὶ ἐσκέπτοντο μεγαλοφῶνως, ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἀνεζήτηε μεταξὺ τῶν παιδίων.

— Δὲν βλέπω, ἔλεγε, τὴν Ἰωάνναν, ἥρ' γε διασκεδάζει;

Τότε ὁ ἰατρός ἐκλινε καὶ προσήγγισε τὴν κεφαλὴν πλησίον τῆς ἰδικῆς τῆς ψιθυρίσας :

— Παρατήρησον ἐκεῖ κάτω, μεταξὺ ἐνὸς Ἀρλεκίνου καὶ μιᾶς Νορμανδῆς· δὲν βλέπεις τὰς καρφίδας τοῦ μεταυχενίου τῆς ; νά, τώρα γελᾷ...

Καὶ παρέμενε ἐσκυμμένος, αἰσθανόμενος ἐπὶ τῆς παρειᾶς αὐτοῦ τὴν θερμότητα τοῦ προσώπου τῆς Ἑλένης· μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς οὐδεμία ἐξομολόγησις εἶχε λάβει χώραν, καὶ ἡ τοιαύτη σιωπὴ διетήρει αὐτοὺς εἰσέτι εἰς τὴν οικειότητα ταύτην, τὴν ὁποίαν μόνον ἀόριστός τις ταραχὴ παρηνόχλει ἐνίοτε. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φαιδροῦ τούτου γέλωτος, παρουσίᾳ τῶν παιζόντων τούτων παιδίων, ἀπεκαθίστατο καὶ αὐτὴς σμικροτάτη καὶ παρεδίδετο ἐν τῇ χαρᾷ, ἐνῶ ἡ πνοὴ τοῦ Ἑρρίκου ἐθέρμαινε τὸν ἀύχενά αὐτῆς. Οἱ ἡχητικοὶ κτύποι τῆς ράβδου τῇ παρεῖχον ἀγαλλίασιν, ἥτις ἔκαμνε τὸ στῆθος αὐτῆς νὰ ἐξογκοῦται καὶ συχνάκις ἐστρέφετο πρὸς αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας.

— Θεέ μου! Τί ζῶ! ἐπανελάμβανεν ἐκάστοτε, πόσον ἀγροίκως κτυπῶσιν!

Ἐκεῖνος δὲ τεταραγμένος ἀπεκρίνατο :

— Ἐχουσιν ἰσχυρὸν τὸ κρανίον.

Τοσαύτην ἡδονὴν ἀπελάμβανεν ἡ καρδίᾳ των. Ἐνίοτε κατήρχοντο καὶ εἰς ἀστείότητας· ἡ πρωτότυπος ζωὴ τοῦ γελωτοποιοῦ τοὺς ἐφαίδρυνε, καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος, ὅταν ὁ διάβολος ἐπαρουσιάσθῃ καὶ ἔλαβε χώραν ἐσχάτη μάχη καὶ γενικὴ σφαγὴ, ἡ Ἑλένη, συνταραχθεῖσα, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ ἐπακουμβῶντος ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἑδρας αὐτῆς, ἐνῶ τὸ ἀκροατήριον ἐκ τῶν παιδίων, καγχάζον καὶ κτυπῶν τὰς χεῖρας, ἐπροξένει τριγμὸν τῶν καθισμάτων ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα κατέπεσε, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου θορύβου ἡ Παυλίνα ἀνήγγειλε τὸν Μαλινιῶ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἐκφράσεως :

— Ἰδοὺ καὶ ὁ ὥραιος Μαλινιῶ.

Ἀφίκετο πνευστιῶν, καὶ ἀνατρέπων τὰ καθίσματα.

— Διάβολε! τί παράλογος ἰδέα! νὰ ἔχετε ὅλα κλειστά· ἀνέκραξεν, οἰνοὶ ἐπεπληγμένοι καὶ ἀπορῶν. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐμβαίνει εἰς σπήλαιον.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Δεβέρλου, ἥτις ἐπλησίαζεν,

— Δύνασαι νὰ καυχῇθῃς, τῇ εἶπεν, ὅτι μὲ ἔκαμες νὰ τρέχω ἀπὸ τὸ πρῶτον τῶν Περδικέτον τὸν Μουσικόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθῃ νὰ τὸν εὕρω, σοὶ φέρω τὸν Μοριζῶτον.

Ὁ δὲ Μοριζῶτος ἦτο θαυματοποιός, ὅστις ἔτερπε τὰς αἰθούσας μὲ διάφορα θαυματουργήματα· παρεχώρησαν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν τραπέζιον, ἐνθα ἐξετέλεσε τὰ ὥραιότερα τῶν παιγνιδίων του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐξεγείρῃ τὸ πρᾶ-

παν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν· τὰ καυμένα τὰ μικρά, ἤρξαντο νὰ σκυθρωπάζουσιν· τὰ νήπια ἀπεκοιμήθησαν θηλάζοντα τὰ δάκτυλά των, ἐνῶ μεγαλειτέρα τινα ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν μειδιῶντα πρὸς τοὺς γονεῖς των, οἵτινες ἔχασμῶντο ἐκ τῆς πλήξεως· καὶ γενικῶς ἐπηκολούθησεν εἰδός τι ἀναπαύσεως, οὐχὶ βεβίως ἐνθαρρυντικῆς διὰ τὸν μέγαν Μοριζῶτον, ὅστις καλῶς ποιῶν ἀνεχώρησεν.

— Εἶναι πολὺ σπουδαῖος, ἐψιθύρισε ὁ Μαλινιῶ εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Δεβέρλου.

Ἀλλὰ τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα ἀνεπετάσθη καὶ αὐτὴς καὶ τὸ μαγικὸν θέαμα, ὅπερ ἐπαρουσιάσθη, ἔθεσεν εἰς ἀναστάτῳσιν τὰ παιδιά· ὑπὸ τὴν ζωηρὰν λάμψιν τῆς κεντρικῆς λυχνίας, ὡς καὶ δύο ἄλλων λυχνιῶν δεκαφῶτων, τὸ ἐστιατόριον ἐξετείνεται μὲ τὴν μακρὰν αὐτοῦ τράπεζαν, ἐπεστροφωμένην καὶ διακεκοσμημένην, ὡς διὰ μεγαλοπρεπὲς γεῦμα. Εἶχον κανονικῶς τεθεῖ περὶ τὰς πεντήκοντα παροψίδας. Ἐν τῷ μέσῳ καὶ κατὰ τὰ δύο ἄκρα, ἐντὸς χαμηλῶν κανίστρων, ὑπῆρχον διάφορα ἄνθη, διαχωριζόμενα ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν κρυσταλλίνων σκευῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπεσφωρεῦντο «ἐκπληξέας», ὧν οἱ κεχρυσωμένοι καὶ ἐξωγραφισμένοι χάρται ἀπῆστραπτον.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, ὑπῆρχον πλακοῦντες, πυραμίδες ὀπωρικῶν, σωροὶ κερκευμάτων, καὶ χαμηλότερα μεγάλη συμμετρία ἀναριθμητῶν πινακίων, πεπληρωμένων ἀπὸ ζαχαρόπηκτα καὶ ζυμαρικά· κρέμαι ἔτρεμον ἐντὸς κρυσταλλίνων σκευῶν, ἀφρόγχα ἐπλήρου τρυβλίου ἐκ πορσελάνης, καὶ φιάλαι καμπανίτου, ἔχουσαι ὕψος ἀνάλογον διὰ τὰς μικρὰς αὐτῶν χεῖρας, ἀπῆστραπτον περὶ τὴν τράπεζαν, διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀργυρῶν αὐτῶν ἐπικαλυμμάτων, καὶ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ δειλινὸν γεῦμα, ὅπερ μόνον ἐν ὀνείροις ἡδύναντο νὰ φαντασθῶσι τὰ παιδιά, δὲν ἦτο παρ' ἐσπερινὸν γεῦμα, προσφερθὲν μετ' ἐπιστημότητος δείπνου μεγάλων ἀνθρώπων· καὶ μόνον ὡς διὰ μαγικῆς μετατροπῆς τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας εἶχεν ἐπιχύσει γλυκύσματα καὶ παιδικὰ ἀθυρμάτια.

— Ἐμπρός· δόσατε τὰς βραχίονας εἰς τὰς κυρίας, ἐφώνησεν ἡ κυρία Δεβέρλου, μειδιῶσα ὡς ἐκ τῆς ἐκστάσεως τῶν παίδων.

Ἀλλ' ἡ κατὰ σειρὰν παράταξις, ἥτο ἀδύνατον νὰ ὀργανωθῇ· πλὴν ὁ Λουκιανὸς θριαμβεύων, πρῶτος ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Ἰωάννας, καὶ ἐπροχώρησε· κατόπιν δὲ αὐτοῦ ἠκολούθουν καὶ οἱ ἄλλοι μετ' ὀλίγον ἐδέησε νὰ λάβωσι μέρος καὶ αἱ μητέρες των, ὅπως τοποθετήσωσιν αὐτοὺς ἀρμόδιως, τινὲς μάλιστα αὐτῶν, παρέμεινον ὀπισθεν τῶν πολὺ μικρῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐπέβλεπον ἀπὸ φόβον μήπως ἤθελε συμβῇ ἔκτακτόν τι.

Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ συνδαιτυμόνες κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο πολὺ στενοχωρημένοι, παρετήρουν μόνον, χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ ἐγγίσωσι τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα πράγματα, ἀόριστως ἀνῆσχοι, ὡς ἐκ τοῦ διακεχυμένου πλούτου, καὶ τὰ μὲν παιδιά ἐκάθηγον περὶ τὴν τράπεζαν, ἐνῶ οἱ γονεῖς αὐτῶν ἴσταντο ὀρθιοί. Τὰ μεγαλειτέρα ὅμως αὐτῶν ἔλαβον θάρρος καὶ ἐτεινον τὰς χεῖρας, ἰδίως ὅμως βραδύτερον, ὅταν μητέρες τινὲς ἔλαβον μέρος καὶ ἐκοψαν τοὺς ἀκεραίους πλακοῦντας καὶ διεμοίρασαν αὐτοὺς πανταχοῦ· τὸ δειλινὸν γεῦμα ἐξωγογήθη καὶ ἀπεκατέστη θορυβώδεστερον, ἢ δὲ ὥραία συμμετρία τῆς τραπέζης διαταράχθη, ὡς εἰ εἶχε πνεύση δυνατὸς ἄνεμος. Τὸ πᾶν ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ, καὶ αἱ ἐκτεινόμεναι χεῖρες ἐκένουν τὰ πινάκια ὡς ἐξ ἐφόδου· αἱ δύο μικραὶ Βερθιέρου, ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Σοφία, ἐγελοῦσαν διὰ τὰ πινάκια των, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον θέσει ἀπὸ ὅλα, γλυκίσματα, κρέμαν, πλακοῦντας καὶ καρπούς· αἱ πέντε δεσποῦναι τοῦ Λαθασέρ διεμοίραζον τεμάχιον πλκκούντος, ἐνῶ ἡ Βαλεντίνη, ὑπερήφανος διὰ τὰ δεκατέσσαρα αὐτῆς ἔτη, μετήρχειτο τὴν φρόνιμον κυρίαν, ἀσχολουμένη περισσότερον διὰ τοὺς παρακαθημένους. Ἐν τοσούτῳ ὁ Λουκιανός, ὅπως κάμη

ἐπιδείξιν τῆς ἐπιτηδειότητός του, ἀπεπωμάτισε φιάλην καμπανίτου, τόσον ὅμως ἀδεξίως, ὥστε ἐδέησε νὰ χύσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κερασσοχρόου μεταξωτοῦ αὐτοῦ πανταλονίου· ἦτο πρᾶξις δι' αὐτὸν δυσχερεστάτη.

— Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ καταπιάνεσαι, ἀνέκραζεν ἡ Παυλίνα, ὡς βλέπεις εἶναι ἰδική μου δουλειὰ νὰ τὰς ἐκπωματίζω.

Καὶ ἐκινήθη χαριέντως, μεγάλως δὲ τερπομένη.

Ἄμα δ' ὁ ὑπηρέτης ἐπαρουσιάσθη, ἀφῆρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ δοχεῖον τῆς σοκολάτας, καὶ ἀπελάμβανε παρὰδοξον ἡδονὴν νὰ πληροῖ ἡ ἰδία τὰ φιαλίδια μετὰ θαυμασίας ἐπιδειξιότητος· εἶτα διεμοίρασε τὰ παγωτὰ καὶ μελίκρατ'· τὸ πᾶν ἀνέτρεπεν, ὅπως περιποιηθῇ μικρὸν νήπιον, τὸ ὅποτον ἐκ τύχης ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ, καὶ ἐνῶ διεμοίραζεν ἡρώτα τὰ μὲν καὶ τὰ δέ :

— Τί θέλεις ἐσύ, χονδρέ μου ; νὰ σοῦ δώσω ἓνα μπουρέκι; περίμενε, ἀγάπη μου. Θὰ σοῦ φέρω καὶ πορτοκάλια· φάγετε, ἀνόητοι, ἔλεγε, φάγετε, θὰ χορέψετε κατόπιν.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, ἡσυχότερα, ἐπανελάμβανε ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήνωσιν ἡσυχούς, καθ' ὅσον μόνοι των ἤθελον τὰ καταφέρει καλλίτερα. Ἐκ τινος γωνίας τοῦ θαλάμου ἡ Ἑλένη, μετὰ τινων κυριῶν, ἐγέλα ἐκ τοῦ θαύματος τῆς τραπέζης· ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσωπάκια, κατακόκκινα, ἐτραγάνιζον, μὲ τὰ ὠραῖα καὶ λευκὰ αὐτῶν δοντάκια· καὶ δὲν ὑπῆρχε τι νοστιμότερον ἀπὸ τοὺς παιδικούς αὐτῶν τρόπους, λίαν ἀνεπτυγμένους, τοὺς ὁποίους ἐλησμονοῦν ἐνίστε, ὡς ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας μερικῶν ἀκοινωνήτων· ἐλάμβανον τὰ ποτήρια δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἔπινον μέχρι πυθμένος· ἐρρουπαίνοντο, ἐκηλίδουν τὰ φορέματά των· ὁ θόρυβος ὅλοεν ἠύξανε καὶ τὰ τελευταῖα πινακία ἐξεκινούντο. Ἡ Ἰωάννα μάλιστα ἐχόρευεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός της ἀκούουσα νὰ παίζουν κανδρίλια ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ· καὶ ὡς ἡ μήτηρ της ἐπλησίασε, μεμορφωμένη αὐτῆς, ὅτι ἔφαγε πολύ,

— Ὅχι μαμά, εἶμαι πολὺ καλὰ σήμερον.

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ παρώτρυνε καὶ ἄλλα ἀκόμη παῖδια νὰ ἐγερθῶσιν· μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ τράπεζα ἀπεσκευάσθη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἔμεινεν ἄλλος παρὰ εὐτραφὲς νήπιον, τὸ ὅποτον ἐφαίνετο νὰ περιγελᾷ τὸ κλειδοκύμβαλον, φέρον μίαν πετσέταν εἰς τὸν λαιμόν, καὶ στηρίζον τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς ἐπιτραπέζιου ὀθόνης, τόσον ἦτο σχετικῶς χαμηλά, ἥνοιγε τοὺς ἐκπεπληγμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ ἐπλησίαζε τὸ στόμα, ἐκάστοτε, ὁσάκις ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἤθελε παρουσιάσει πρὸς αὐτὸν τὸ κοχλιάριον μὲ σοκολάταν· τὸ φιαλίδιον ἐν ἀκαρεὶ ἐξεκινώθη καὶ ἄφησε νὰ τοῦ καθαρίζουν τὰ χεῖλη, καταπίνον πάντοτε, καὶ ἀνοῖγον τοὺς ὀφθαλμούς ὑπερμέτρως.

— Διάβολε ! Ἐσὺ κάμνεις καλὰ, ἐψιθύρισε ὁ Μαλινιώ παρατηρῶν αὐτὸ μετὰ ρεμβασμοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγένετο καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἐκπλήξεων· τὰ παῖδια, ἀπερχόμενα τῆς τραπέζης, ἐλάμβανον ἕκαστον ἀνὰ ἓν μέγα ζαχαρικόν, περιτετυλιγμένον ἐντὸς κεχρυσωμένου χάρτου, οὐτινος ἔσπευδον νὰ σχίσωσι τὸ περικάλυμμα, σχιζομένου δὲ αὐτοῦ, ἀνεύρισκον παιγνίδια διάφορα ὡς γιγντώδεις κεκρυφάλους ἐκ λεπτοῦ χάρτου, διάφορα πτηνὰ καὶ χρυσάλιδας· ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν χαρὰ ἦτο διὰ ταῖς τραχυαῖς· ἐκάστη ἐκπληξίς περιεῖχε καὶ ἀπὸ μίαν τράκκιν, τὴν ὁποίαν τὰ παῖδια ἔρριπτον μετὰ γενναιότητος, εὐχαριστοῦμενα ἐκ τοῦ κρότου, ἐνῶ αἱ δεσποσύναι, ἀφῆρπασαν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπαναλαμβάνουσαι αὐτὸ πολὺ συχνά. Ὑπῆρξαν δὲ στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἤκουε τις εἰμὴ τὸ ξηρὸν τράκ-τροῦκ τοιούτων πυροβολισμῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου θορύβου τὰ παῖδια ἐπανήρχοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐνῶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκρούεν ἀδιακόπως τὰς φιγούρας καδρίλιας. . .

— Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ φάγω ἓνα μπουρέκι, ἐψιθύρισε

ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία καθεζομένη πρὸ τῆς τραπέζης.

Τότε, πρὸ τῆς κενωθείσης τραπέζης, κεκαλυμμένης εἰσέτι σποράδην ἐκ τῶν ἀφθόνων ἐπιδείπνων, κυρίαί τινες ἔλαβον τὴν θέσιν των· ἦσαν περὶ τὰς δέκα καὶ εἶχον συνετῶς καθῆσαι μὲ σκοπὸν νὰ φάγωσι· ἐφαίνοντο ὅμως ὡς νὰ ἀνέμενον καὶ τινα οἰκτεῖον, καὶ τοιοῦτος ἐπαρουσιάσθη ὁ Μαλινιώ, ὅστις ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὰς περιποιηθῇ· ἐκένωσε λοιπὸν τὴν σοκολατιέραν, καὶ εὔρε τὸν πάτον τῶν φιαλῶν, κατῴρθωσε μάλιστα νὰ προμηθευθῇ καὶ παγωτὰ· πλὴν μῶλην τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε νὰ φαίνεται περιποιητικὸς, πολὺ συχνὰ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν του ἡ παρὰδοξος ἰδέα, τὴν ὁποίαν εἶχον συλλάβει, νὰ κλείσωσι τὰ παράθυρα.

— Ἀληθῶς, ἐπανελάμβανε, νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς κόρυπτην.

Ἡ Ἑλένη ἴστατο ὀρθία, συνδιαλεγόμενη μετὰ τῆς κυρίας Δεβέρλου· ἡ τελευταία ἐπανήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἡ Ἑλένη ἦτο διατεθειμένη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὅτε ἡσθάνθη ἐαυτὴν ἐλαφρῶς ἐγγιζομένην· ὁ ἱατρὸς ὅπισθεν αὐτῆς ἐγέλα· δὲν τὴν ἄφρινεν.

— Δὲν θὰ λάβετε τίποτε ; ἠρώτησεν.

Καὶ ὑπὸ τὴν κοινὴν ταύτην φράσιν, ὑπέβαλε θερμὴν παράκλησιν, τόσον ζωηράν, ὥστε τῆς ἐπέφερε μεγίστην σύγχυσιν, ἐνόησε δὲ καλῶς ὅτι τῆς ὠμίλει περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος· ἀληθῆς πρόκλησις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρξατο νὰ καταλαμβάνη καὶ τὴν ἰδέαν, ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης χαρᾶς, ἥτις τὴν ἐτάραττε.

Ὅλος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κόσμος, χοροπηδῶν καὶ κραυγάζων, τὴν ἔκαμνε νὰ πυρέσῃ· καὶ μὲ τὰς παρειὰς ἐξημένας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς σπινθηροβολοῦντας κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, δὲν θέλω τίποτε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπέμενεν ἰσχυρογνῶμόνως, ἀρκετὰ τεταραγμένη ὅπως ἀπαλλαγθῇ αὐτοῦ.

— Ἐστω, ἀπεκρίθη, ἅς πάρω ὀλίγον τσαῖ.

Ἐσπευσε καὶ τῆς ἔφερε τὸν κύαθον, πλὴν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔτρεμον, προδίδουσαι αὐτόν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἔπινεν, ἐκάθητο πλησίον της, μὲ τὰ χεῖλη ἐξωδηκῶτα καὶ ὑποτρέμοντα, ὡς ἐκ τῆς ὁμολογίας, ἥτις ἀνήρχετο ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του. Τέλος συνέπτυξε τὸ φόρεμά της, παρέδωκε πρὸς αὐτὸν τὸν κύαθον κενωθέντα καὶ ἐξῆλθεν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐτοποθέτει τὸ φιαλίδιον ἐπὶ τινος πινακοθήκης· οὕτω ἐγκατέλιπε αὐτὸν μόνον, ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μετὰ τῆς δεσποσύνης Αὐρηλίας, ἐχούσης τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ μασσᾷ βραδέως, καὶ νὰ ἐπιθεωρῇ μηχανικῶς τὰ πινακία.

Τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκρούετο δυνατὰ εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ὁ χορὸς ἤρχισε νὰ λαμβάνη εὐάρεστον ἀστείότητα· ἐσχηματίζετο κύκλος πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐχόρευεν ἡ Ἰωάννα μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ μικρὸς μαρκήσιος ἐπελανθάνετο συχνάκις εἰς τὰς φιγούρας καὶ τότε μόνον ἐτήρει κανονικότητά τινα, ὁσάκις ἤθελεν ὁδηγεῖ αὐτὸν ἡ Ἰωάννα· τότε μόνον καὶ αὐτὸς τὴν περιέβαλλε διὰ τοῦ βραχίονος ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἐγύριζεν. Ἡ Ἰωάννα ἐπληττε πολὺ νὰ βλέπῃ αὐτὸν νὰ τῆς συμπύσση τὸ φόρεμα· μεθυσκομένη ὅμως καὶ ἡ ἰδία ἀπὸ χαρὰν, ἔδραττεν αὐτὸν μεθ' ὀρμῆς, ὡς νὰ τὸν ἀφῆρπαζεν ἐκ τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ, διαπτεποικιλμένον ἐξ ἀνθοδεσμῶν ἐνδυμὰ του, ἐσυμφύρετο πρὸς τὴν χρυσοκέντητον ἐξ ἀνθέων καὶ πτηνῶν ἐσθῆτα αὐτῆς· καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀγαλμάτια, τῆς γηραιᾶς Σαξωνίας, ἐλάμβανον τὴν χάριν, καὶ τὴν ἀπεικόνισιν συμπλέγματος θαυμασίου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.